

gørligt, hverken af Hensyn til Samfundshusholdningen eller af merkantile, tekniske og økonomiske Grunde. Opsparingsperioden maa antagelig udstrækkes over en Periode paa 20—30 Aar.

Det kan saaledes fastslaas, at medens Landets øvrige Erhverv stort set har deres Produktionsapparater intakte eller hurtigt kan genskabe disse og er rede til at sætte ind med fuld Kraft, ja, endog haaber paa at kunne øge Produktionen, er Forholdet for Skovbruget et ganske andet. Her maa man indstille sig paa en Produktionsnedgang over en lang Aarrække.

At der til vore Skoves Genopbygning, hvorved stadig maa forstaaes Opsparing af Vedmasse, det vil sige Hugstreduktion, vil stilles overordentlig store Krav til Skovbrugets likvide Kapital, hvad enten Opsparingsperioden bliver kortere eller længere, turde være indlysende, i Særdeleshed naar i Betragtning tages, at det er de sidste 25—30 pCt. af Hugsten, der udgør Nettooverskuddet. De Midler, der skal modsvare Skovbrugets Kapitalinvestering i Opbygningsperioden, under Hugstreduktion, maa derfor i Dag være til Stede gennem opsparet „Indtægt“ ved Merhugst i ubeskaaret Stand, saafremt Genopbygningen skal være mulig.

Fra Skattemyndighedernes Side er der da ogsaa gennem de Beskatningsregler, der i Krigens første Aar blev givet for Indkomst ved Merhugst, vist en ikke ringe Forstaaelse af, at de ved Merhugsterne frigjorte Vedkapitaler saa vidt muligt maatte holdes indkomstskattemæssigt intakte for at være til Disposition i Genopbygningsperioden. Desværre har der ved Reglernes Udformning og Praktisering ikke vist sig helt samme Forstaaelse for Skovbrugets egenartede Forhold. Dette sidste i Forbindelse med en over for Skovbruget overordentlig haardhændet ført Prispolitik har bevirket, at de i Dag til Raadighed værende Merhugstmidler ikke kan anses for tilstrækkelige til blot nogenlunde at modsvare de kommende Aars Kapitalinvestering, i Særdeleshed ikke, hvor det drejer sig om Løvskov.

I Konsekvens af det foran anførte kan det da næppe virke umotiveret, at Skovbruget med største Bekymring maa betragte et Lovforslag, som indebærer en yderligere Forringelse af de i Forvejen utilstrækkelige Genopbygningsmidler.

Til Lovforslagets Indhold skal man da, skønt ukyndig i skattetekniske Spørgsmaal, tillade sig at fremsætte følgende Bemærkninger:

Merhugstindtægt.

Det skal straks indrømmes, at der i Lovforslaget i nogen Grad er taget Hensyn til Merhugstindtægtens nødvendige Bevarelse. Dette gælder saaledes § 10, Stk. 3, som tillader Fradrag i Slutformuen med Halvdelen af den dokumenterede Merhugstindtægt. Rent teoretisk kan det næppe anfægtes, at kun Halvdelen af Merhugstindtægten kan bringes til Fradrag. Man skal derfor blot henstille, om man ikke vilde finde det rimeligt at aabne Mulighed for et uindskrænket Fradrag af Merhugstindtægten under Hensyn til den overmaade vanskelige Situation, Skovbruget finder sig i, vel at mærke ikke paa Grund af letsindige Dispositioner, men paa Grund af de Byrder, som Myndighederne under Krigen har paalagt Erhvervet i Samfundets Tjeneste. Den Fradragsret paa 25 pCt., som i § 5, Nr. 5, er givet Indskudsmidlerne i Danske Skovejeres Merhugstfond, kan højst paaregnes at dække det fremtidige Skattetilsvare og maa saaledes siges at være uden Værdi for Skovens Genopbygning. Der synes ogsaa at være al mulig Grund til at yde disse Midler, som i særlig Grad har nydt Myndighedernes Bevaagenhed og er underkastet Myndighedernes Kontrol med særligt Henblik paa Vedforraadenes Retablering, en gunstigere Stilling, end sket er.

For de ganske vist kun faa Skoves Vedkommende, som fører Tilvækstregnskab, maa man henlede Udvalgets Opmærksomhed paa, at der ubetinget bør gives disse en større Fradragsret, end den i Lovforslagets § 10, Stk. 3, hjemlede, under Hensyn til det Skattetilsvare, der vil paahvile disse Skove i den kommende Periode.

I § 28 a ses der ikke at være taget noget Hensyn til Merhugstmidlernes Bevarelse, idet Fradragsene i Henhold til Reglerne i § 10 ikke omfatter Stk. 3.

Heroverfor maa man tillade sig ganske bestemt at protestere. Merhugstindtægten, som er paatvunget Skovbruget i Samfundets Tjeneste, og hvis Bevarelse i Henhold til det indledningsvis anførte er bydende nødvendig for Genopbygningen af Skoven, maa ej heller gennem Stabiliseringslaanet forringes. Naar især